Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 12 juli 2012*

”Anslutning av nya medlemsstater — Fastställande av avgift för överskottslager av jordbruksprodukter — En nationell lagbestämmelse som hänvisar till en bestämmelse i en unionsförordning som inte offentliggjorts i vederbörlig ordning i Europeiska unionens officiella tidning på den aktuella medlemsstatens språk”

I mål C-146/11,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Riigikohus (Estland) genom beslut av den 17 mars 2011, som inkom till domstolen den 25 mars 2011, i målet

AS Pimix i likvidation,

mot

Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus,

Põllumajandusministeerium,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.N. Cunha Rodrigues samt domarna U. Lõhmus, A. Rosas, A. Arabadjiev och C.G. Fernlund (referent),

generaladvokat: V. Trstenjak,

justitiesekreterare: handläggaren K. Sztranc-Sławiczek,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 3 maj 2012,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— AS Pimix i likvidation, genom M. Ots, advokaat, och T. Pikamäe, vandeadvokaat,

— Estlands regering, genom M. Linntam, i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom K. Saaremäel-Stoilov, H. Tserepa-Lacombe och A. Marcoulli, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: estniska.

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 288 FEUF och 297.1 FEUF samt artikel 58 i akten om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning och om anpassning av de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen (EUT L 236, 2003, s. 33) (nedan kallad 2003 års anslutningsakt).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, AS Pimix i likvidation (nedan kallat Pimix) och, å andra sidan, Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus (tull- och skattemyndighetens södra avdelning) och Põllumajandusministeerium (jordbruksministeriet). Målet rör ett beslut om uttagande av en avgift för överskottslager.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätten

2003 års anslutningsakt

3 Artikel 2 i 2003 års anslutningsakt har följande lydelse:

”Från och med dagen för anslutningen skall bestämmelserna i de grundläggande fördragen och i rättsakter som har antagits av institutionerna och Europeiska centralbanken före anslutningen vara bindande för de nya medlemsstaterna och skall tillämpas i dessa på de villkor som anges i de fördragen och i denna anslutningsakt.”

4 Enligt artikel 41 första stycket i 2003 års anslutningsakt får Europeiska kommissionen anta övergångsbestämmelser för att underlätta övergången från den nuvarande ordningen i de nya medlemsstaterna till den som följer av tillämpningen av den gemensamma jordbrukspolitiken. Dessa övergångsbestämmelser ”får antas inom tre år efter dagen för anslutningen, och tillämpningen skall begränsas till denna period”.

5 Artikel 58 i 2003 års anslutningsakt har följande lydelse:

”Texter på estniska, lettiska, litauiska, maltesiska, polska, slovakiska, slovenska, tjeckiska och ungerska till de rättsakter som institutionerna och Europeiska centralbanken har antagit före anslutningen och som upprättats av rådet, kommissionen eller Europeiska centralbanken skall vara giltiga från och med dagen för anslutningen på samma villkor som texterna på de nuvarande elva språken. De skall offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*, om texterna på de nuvarande språken har offentliggjorts där.”

Förordning nr 1

6 Enligt artikel 1 i rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT 1958, 17, s. 385; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 14), i dess lydelse enligt 2003 års anslutningsakt, är följande språk officiella språk för unionen: ”danska, engelska, estniska, finska, franska, grekiska, italienska, lettiska, litauiska, maltesiska, nederländska, polska, portugisiska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, tjeckiska, tyska och ungerska”.

7 I artikel 4 i denna förordning föreskrivs följande:

”Förordningar och andra texter av allmän räckvidd skall avfattas på de tjugo officiella språken.”

8 Artikel 5 i förordningen har följande lydelse:

”*Europeiska unionens officiella tidning* skall ges ut på de tjugo officiella språken.”

9 Artikel 8 i förordningen har följande lydelse:

”Om en medlemsstat har fler än ett officiellt språk, skall på denna stats begäran språkanvändningen bestämmas av de allmänna regler som följer av den statens lagstiftning.

…”

Förordning (EG) nr 1972/2003

10 Kommissionens förordning (EG) nr 1972/2003 av den 10 november 2003 om övergångsåtgärder för handeln med jordbruksprodukter med anledning av Tjeckiens, Estlands, Cyperns, Lettlands, Litauens, Ungerns, Maltas, Polens, Sloveniens och Slovakiens anslutning (EUT L 293, s. 3) antogs med bland annat artikel 41 i 2003 års anslutningsakt som rättslig grund.

11 Enligt skäl 1 är syftet med förordning nr 1972/2003 ”att undvika en snedvridning av handeln avseende den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna med anledning av tio nya staters anslutning till Europeiska unionen den 1 maj 2004”. Mot bakgrund av dessa risker betonar skäl 3 i förordningen att ”[i] avskräckande syfte bör det därför föreskrivas att det skall tas ut en avgift för överskottslager i de nya medlemsstaterna”.

12 I artikel 4.1 i förordning nr 1972/2003 föreskrivs att de nya medlemsstaterna ska ta ut en avgift av innehavare av överskottslager av produkter i fri omsättning från och med den 1 maj 2004.

13 I artikel 4.2 i denna förordning föreskrivs följande:

”Vid fastställandet av varje innehavares överskottslager skall de nya medlemsstaterna särskilt ta hänsyn till följande:

a) De genomsnittliga lagren under åren före anslutningen.

b) Handelsmönstret under åren före anslutningen.

c) De förhållanden som gällde då lagren byggdes upp.

Begreppet överskottslager avser produkter som importeras till de nya medlemsstaterna eller som har sitt ursprung i de nya medlemsstaterna. Begreppet överskottslager avser även produkter som skall avsättas i de nya medlemsstaterna.

…”

14 I artikel 4.3 i förordningen föreskrivs att storleken på avgiften för överskottslagren ska fastställas på grundval av den importtull *erga omnes* som gäller den 1 maj 2004. Denna tull fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 1789/2003 av den 11 september 2003 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EUT L 281, s. 1).

15 För att säkerställa att avgiften för överskottslager tillämpas på ett korrekt sätt ska de nya medlemsstaterna enligt artikel 4.4 i förordning nr 1972/2003 omgående genomföra en inventering av de lager som är tillgängliga per den 1 maj 2004 och, senast den 31 oktober 2004, underrätta kommissionen om vilka kvantiteter som finns i överskottslager.

16 I artikel 4.5 i förordningen föreskrivs, såvitt avser Estland, att artikeln ska tillämpas bland annat i fråga om produkter som omfattas av nummer 0405 10 i Kombinerade nomenklaturen (KN), det vill säga smör.

17 Enligt artikel 10 tillämpades förordningen från och med den 1 maj 2004 till och med den 30 april 2007.

Förordning nr 1789/2003

18 Bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 256, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 13, s. 22) utgör KN. KN uppdateras av kommissionen en gång om året. Förordning nr 1789/2003 trädde i kraft den 1 januari 2004.

Estnisk rätt

19 Den 7 april 2004 antog Riigikogu (det estniska parlamentet) lagen om avgift för överskottslager (Üleliigse laovaru tasu seadus, RT I 2004, 30, 203) (nedan kallad ÜLTS). Lagen offentliggjordes i *Riigi Teataja* den 27 april 2004 och den trädde i kraft den 1 maj 2004.

20 Enligt 7 § ÜLTS är överskottslagren lika med skillnaden mellan de lager som faktiskt innehades den 1 maj 2004 och övergångslagren.

21 I 6 § ÜLTS definieras uttrycket övergångslager som det årliga genomsnittslager som innehades under de fyra år som föregick Republiken Estlands anslutning till unionen (det vill säga åren 2000–2003) multiplicerat med koefficienten 1,2.

22 Enligt 10 § ÜLTS ska Põllumajandusministeerium fastställa volymen på övergångslager och överskottslager på grundval av aktörens deklaration. På den sistnämndes motiverade begäran kan Põllumajandusministeerium beakta vissa faktorer som kan förklara en ökning av lagren, helt oberoende av spekulation.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

23 Den 29 oktober 2004 fattade Põllumajandusministeerium ett beslut om att Pimix hade ett 550 ton stort överskottslager för naturligt smör (KN-nummer 0405 10 19).

24 Maksu- ja Tolliamet Lõuna maksu- ja tollikeskus fastställde genom avgiftsbeslut av den 26 november 2004, den avgift för överskottslager som Pimix skulle betala till 16 318 500 EEK. För att efterkomma en dom från Riigikohus av den 5 oktober 2006, återkallade Maksu- ja Tolliamet Lõuna maksu- ja tollikeskus sitt beslut och fastställde genom ett nytt avgiftsbeslut av den 29 mars 2007 Pimix avgift till samma belopp med tillämpning av 14 § punkt 2 ÜLTS och artikel 4.3 i förordning nr 1972/2003.

25 Pimix överklagade beslutet av den 29 oktober 2004 och avgiftsbeslutet av den 29 mars 2007, men överklagandena lämnades utan bifall såväl i första som i andra instans. I sitt överklagande till Riigikohus anser Pimix att underinstanserna inte borde ha tillämpat förordningarna nr 1789/2003 och 1972/2003, då dessa inte hade offentliggjorts i vederbörlig ordning på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning*. Vidare gjordes det gällande att den nationella lagstiftning som införlivade KN inte längre var i kraft sedan den 1 maj 2004. Pimix åberopade EU-domstolens dom av den 11 december 2007 i mål C-161/06, Skoma-Lux (REG 2007, s. I-10841) och gjorde därvid gällande att det saknas grund för estniska myndigheter att ålägga bolaget skyldigheter enligt bestämmelser som inte införlivats med nationell rätt och som inte offentliggjorts i vederbörlig ordning före den 5 mars 2005.

26 Den hänskjutande domstolen anser att det för utgången i målet är av avgörande betydelse huruvida de estniska myndigheterna fastställde Pimix överskottslager enbart med stöd av unionsrättsakter som införlivats med inhemsk rätt genom ÜLTS, eller om de direkt tillämpade dessa unionsrättsakter innan de hade offentliggjorts i vederbörlig ordning på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning*.

27 Den hänskjutande domstolen anser att de grundläggande avgiftskriterierna inte klart och direkt framgår av ÜLTS, det vill säga vem som är avgiftsgäldenär samt avgiftens föremål och storlek. Flera bestämmelser i ÜLTS hänvisar nämligen till unionslagstiftningen. Vad gäller avgiftsgäldenären definieras begreppet ”aktör”i 5 § punkt 1 ÜLTS genom att det hänvisas till begreppet ”jordbruksprodukter”, vilket införts i 2 § ÜLTS genom en hänvisning till bestämmelserna i artikel 4.5 i förordning nr 1972/2003 avseende Estland. Den hänskjutande domstolen har påpekat att nämnda artikel 4.5 är oklar, eftersom man måste konsultera förordning nr 1789/2003 för att förstå innehållet i KN.

28 Den hänskjutande domstolen har emellertid konstaterat att vid den tidpunkt då Pimix var skyldigt att ge in sin deklaration, var det inte möjligt för bolaget att förstå detta och inte heller att veta för vilka jordbruksprodukter bolaget var deklarationspliktigt. Den 1 maj 2004 (det vill säga den dag då överskottslagervolymen skulle fastställas) och den 29 oktober 2004 (den dag då beslut meddelades om fastställande av volymen på Pimix överskottslager) hade förordningarna nr 1789/2003 och nr 1972/2003 nämligen inte offentliggjorts på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning*.

29 Vidare har den hänskjutande domstolen uppgett att KN som föreskrivs i förordning nr 1789/2003 per den 1 maj 2004 inte hade införts i någon nationell då gällande rättsakt.

30 Den hänskjutande domstolen vill därför få klarhet i huruvida 2 § ÜLTS – som hänvisar till en unionsförordning som inte offentliggjorts i vederbörlig ordning på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning* – kan anses genomföra förordningen på sätt som avses i EU-domstolens domar av den 4 juni 2009 i mål C-560/07, Balbiino (REG 2009, s. I-4447), och av den 29 oktober 2009 i mål C-140/08, Rakvere Lihakobinaat (REG 2009, s. I-10533).

31 Mot denna bakgrund beslutade den hänskjutande domstolen att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Ska artikel 288 FEUF jämförd med artikel 58 i 2003 års anslutningsakt, med hänsyn till EU-domstolens praxis [(domarna i de ovannämnda målen Skoma-Lux, Balbiino och Rakvere Lihakombinaat)], tolkas så, att det kan krävas av en enskild att denne uppfyller en skyldighet som följer av förordning nr 1972/2003

a) trots att denna förordning per den 1 maj 2004 inte hade offentliggjorts på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning*,

b) och lagstiftaren i denna medlemsstat i en inhemsk rättsakt inte har infört definitionen av jordbruksprodukter i denna förordning, utan nöjt sig med att hänvisa till artikel 4.5 i nämnda förordning, som inte offentliggjorts i vederbörlig ordning,

c) när den enskilde emellertid uppfyllt en skyldighet som följer av förordning nr 1972/2003 (den enskilde har deklarerat sitt lager i enlighet med det nummer som gäller för varan) och inte motsatt sig denna skyldighet,

d) och de behöriga myndigheterna i denna medlemsstat har påfört den enskilde en avgift när förordning nr 1972/2003 redan hade offentliggjorts på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning*?

2) Följer det av artikel 58 i 2003 års anslutningsakt jämförd med artikel 297.1 FEUF samt skäl 3 och artikel 4 i förordning nr 1972/2003 att medlemsstaten kan kräva en avgift för överskottslager av en enskild, trots att förordning nr 1972/2003 per den 1 maj 2004 inte hade offentliggjorts på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning*, men denna förordning dock offentliggjorts på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning* när de behöriga myndigheterna i medlemsstaten senare fastställde denna avgift?”

Prövning av tolkningsfrågorna

32 EU-domstolen kommer att pröva de båda frågorna tillsammans. Den hänskjutande domstolen har ställt dessa frågor för att få klarhet i huruvida artikel 58 i 2003 års anslutningsakt ska tolkas så, att den utgör hinder för att i Estland gentemot enskilda tillämpa bestämmelser i förordning nr 1972/2003 som per den 1 maj 2004 varken hade offentliggjorts på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning* eller införts i Estlands nationella lagstiftning, även om dessa enskilda har kunnat ta del av dessa bestämmelser på annat sätt.

33 För att besvara denna fråga erinrar EU-domstolen om en grundläggande princip i unionens rättsordning, som stadgar att en rättsakt som har antagits av myndigheterna inte kan tillämpas mot enskilda innan de har getts möjlighet att ta del av rättsakten genom att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* i vederbörlig ordning (dom av den 25 januari 1979 i mål 98/78, Racke, REG 1979, s. 69, punkt 15; svensk specialutgåva, volym 4, s. 275, förkortad version, samt domen i det ovannämnda målet Skoma-Lux, punkt 37).

34 Det framgår dessutom av artikel 2 i 2003 års anslutningsakt att rättsakter som har antagits av institutionerna före anslutningen är bindande för de nya medlemsstaterna och ska tillämpas i dessa från och med anslutningen. För att dessa rättsakter ska kunna tillämpas mot fysiska och juridiska personer i dessa stater, måste de dock uppfylla de allmänna kraven för ett korrekt genomförande av unionsrätten i medlemsstaterna, såsom dessa krav har formulerats i de ursprungliga fördragen, och, vad avser de nya medlemsstaterna, i själva anslutningsakten från år 2003 (domen i det ovannämnda målet Skoma-Lux, punkt 32).

35 Vad gäller rådets och kommissionens förordningar liksom direktiv från dessa institutioner som riktar sig till samtliga medlemsstater, framgår det av bestämmelserna i artikel 297.2 FEUF att dessa rättsakter endast har rättsverkan om de har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Skoma-Lux, punkt 33).

36 Dessa principer ska iakttas, och har samma konsekvenser, när medlemsstaterna i enlighet med unionsbestämmelser är skyldiga att, för att genomföra bestämmelserna i fråga, vidta åtgärder som medför skyldigheter för enskilda. Sådana åtgärder ska följaktligen offentliggöras, så att dessa enskilda kan få kännedom om dem (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 juni 2002 i mål C-313/99, Mulligan m.fl., REG 2002, s. I-5719, punkterna 51 och 52). De berörda ska också ges möjlighet att få reda på upphovet till de nationella åtgärder genom vilka de åläggs skyldigheter. Det är alltså inte enbart de nationella bestämmelserna som ska offentliggöras, utan även den unionsrättsakt som i förekommande fall föreskriver en skyldighet för medlemsstaterna att vidta åtgärder som medför skyldigheter för enskilda (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 mars 2009 i mål C-345/06, Heinrich, REG 2009, s. I-1659, punkterna 45–47).

37 Vidare framgår det av artikel 58 i 2003 års anslutningsakt, jämförd med artiklarna 4, 5 och 8 i förordning nr 1, att kravet på ett korrekt offentliggörande av en unionsförordning, vad avser en medlemsstat vars språk är ett av unionens officiella språk, ska förstås som ett krav på att denna rättsakt ska offentliggöras på detta språk i *Europeiska unionens officiella tidning* (domen i det ovannämnda målet Skoma-Lux, punkt 34).

38 Domstolen har sålunda slagit fast att artikel 58 i 2003 års anslutningsakt utgör hinder för att mot enskilda i en ny medlemsstat göra gällande skyldigheter enligt en unionsrättsakt som inte har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* på den medlemsstatens språk, trots att detta är ett av unionens officiella språk, även om dessa personer skulle ha kunnat ta del av rättsakten på annat sätt (domen i de ovannämnda målen Skoma-Lux, punkt 51, och Balbiino, punkt 30).

39 Genom att den 7 april 2004 anta ÜLTS, genomförde Republiken Estland sina skyldigheter enligt förordning nr 1972/2003. Därvid infördes en avgift för överskottslager av jordbruksprodukter och det preciserades hur denna avgift skulle beräknas. Därigenom innebär ÜLTS att enskilda i Estland åläggs skyldigheter, trots att förordningen inte kan göras gällande mot enskilda innan de beretts möjlighet att ta del av förordningen genom att den offentliggörs i vederbörlig ordning i *Europeiska unionens officiella tidning* på estniska. Bland dessa skyldigheter återfinns skyldigheten för enskilda att senast den 15 maj 2004 till Põllumajandusministeerium deklarera sitt lager av vissa jordbruksprodukter per den 1 maj 2004. Det är utrett att avgiftsskyldigheten för överskottslagren bestäms utifrån det varulager som föreligger per detta datum. Dagen för avgiftsbeslutet saknar således betydelse för frågan om avgiftsskyldighet inträder. Den omständigheten att avgiftsbeslutet av den 29 mars 2007 fattades efter det att förordningarna nr 1789/2003 och 1972/2003 offentliggjorts i vederbörlig ordning på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning*, kan således inte innebära att förordningarna ska anses kunna göras gällande gentemot Pimix den dag då ÜLTS trädde i kraft.

40 Domstolen har redan slagit fast att den regel som uppställdes i domen i det ovannämnda målet Skoma-Lux inte utgör något hinder för att de bestämmelser i förordning nr 1972/2003 som har införts i ÜLTS görs gällande mot enskilda. Det ska dock finnas utrymme för att tillämpa nämnda regel för det fall de estniska myndigheterna mot enskilda gjorde gällande vissa bestämmelser i denna förordning som inte har genomförts genom ÜLTS före det officiella offentliggörandet av nämnda förordning på estniska (domar i de ovannämnda målen Balbiino, punkt 32, och Rakvere Lihakombinaat, punkt 34).

41 Enligt förordning nr 1972/2003 ska medlemsstaterna ta ut en avgift för de överskottslager som fanns den 1 maj 2004 för vissa jordbruksprodukter som identifieras genom sina KN-nummer. Den 1 maj 2004 hade denna förordning emellertid inte offentliggjorts på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning*, utan den offentliggjordes först den 3 mars 2005. När det gäller förordning

nr 1789/2003 som innehöll den då gällande versionen av KN, så offentliggjordes den på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning* först den 6 augusti 2004. När ÜLTS trädde i kraft den 1 maj 2004, kunde enskilda inte ta del av vilka varor som var föremål för avgiften för överskottslager medelst unionsbestämmelser som i vederbörlig ordning offentliggjorts på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning*. Dessa varor definierades inte i ÜLTS, utan i stället innehöll ÜLTS endast en hänvisning till artikel 4.5 i förordning nr 1972/2003. För övrigt fanns det inte någon möjlighet för enskilda att identifiera dessa varor med hjälp av nationella bestämmelser, eftersom den estniska tullnomenklaturen hade upphävts med verkan från och med den 1 maj 2004.

42 Domstolen finner därför att de relevanta bestämmelserna i förordningarna nr 1789/2003 och 1972/2003 inte kunde göras gällande gentemot enskilda i Estland från och med den 1 maj 2004. Dessa bestämmelser hade nämligen inte offentliggjorts i vederbörlig ordning på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning*, och inte heller hade de införts i Estlands nationella rättsordning.

43 Den estniska regeringen har emellertid betonat att Pimix inte saknade kännedom om omfattningen av sina skyldigheter från och med den 1 maj 2004, eftersom redan 2003 års anslutningsakt innehöll bestämmelser om avgifter för överskottslager av jordbruksprodukter. Den estniska regeringen anser att om förordning nr 1972/2003 inte kan göras gällande gentemot enskilda, så skulle det strida mot syftet med förordningen och med 2003 års anslutningsakt, vilket är att bekämpa spekulation på jordbruksprodukter.

44 Domstolen har emellertid redan slagit fast att den rättspraxis som anges i punkterna 33–38 ovan och som inspirerats av rättssäkerhetsprincipen och likabehandlingsprincipen inte kan anses strida mot den unionsrättsliga effektivitetsprincipen. Effektivitetsprincipen kan nämligen inte avse bestämmelser som ännu inte kan göras gällande gentemot enskilda. Att i effektivitetsprincipens namn tillåta att en rättsakt som inte har offentliggjorts i vederbörlig ordning tillämpades mot enskilda, skulle innebära att enskilda i den berörda medlemsstaten fick ta de negativa konsekvenserna av att unionsförvaltningen inte har uppfyllt sin skyldighet att senast på anslutningsdagen ställa hela unionens regelverk till allmänhetens förfogande på samtliga unionens officiella språk (domen i det ovannämnda målet Skoma-Lux, punkt 42).

45 Den estniska regeringen har även gjort gällande att Pimix utan problem har fullgjort sina deklarationsskyldigheter enligt ÜLTS, vilket visar att Pimix kände till omfattningen av sina skyldigheter redan innan förordningarna nr 1789/2003 och 1972/2003 offentliggjorts i vederbörlig ordning på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning*.

46 Den omständigheten att Pimix gett in en korrekt deklaration av sina avgiftspliktiga varor per den 1 maj 2004 och således hade informerats om tillämpliga unionsbestämmelser är emellertid inte tillräcklig för att en unionsbestämmelse ska kunna göras gällande mot bolaget, när denna bestämmelse inte har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* i vederbörlig ordning (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Skoma-Lux, punkt 46).

47 Mot denna bakgrund ska frågorna besvaras på följande sätt. Artikel 58 i 2003 års anslutningsakt ska tolkas så, att den utgör hinder för att i Estland gentemot enskilda tillämpa bestämmelser i förordning nr 1972/2003 som per den 1 maj 2004 varken hade offentliggjorts på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning* eller införts i Estlands nationella lagstiftning, även om dessa enskilda har kunnat ta del av dessa bestämmelser på annat sätt.

Rättegångskostnader

48 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Artikel 58 i akten om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning och om anpassning av de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen ska tolkas så, att den utgör hinder för att i Estland gentemot enskilda tillämpa bestämmelser i kommissionens förordning (EG) nr 1972/2003 av den 10 november 2003 om övergångsåtgärder för handeln med jordbruksprodukter med anledning av Tjeckiens, Estlands, Cyperns, Lettlands, Litauens, Ungerns, Maltas, Polens, Sloveniens och Slovakiens anslutning, vilka bestämmelser per den 1 maj 2004 varken hade offentliggjorts på estniska i *Europeiska unionens officiella tidning* eller införts i Estlands nationella lagstiftning, även om dessa enskilda har kunnat ta del av dessa bestämmelser på annat sätt.

Underskrifter